

פרק 94

תפקידים, חלק ה'

הפגישה הראשונה:

בשעה 6:07 בבוקר של ה-17 באפריל, 1992, השמש בדיוק עלתה מעל האופק כפי שהוא נראה מטירת הוגוורטס, מסוננת דרך הווילונות המשוכים בחדר של בני השנה הראשונה של רייבנקלו, צבעו האדום-כתום של השחר לא משתנה הרבה דרך הבד הלבן שכיסה את החלונות, לא מעיר את הבנים הרגילים ללוח זמנים חורפי.

במיטה אחת מני רבות, הארי פוטר ישן שנת מותשים.

בשקט נפתחה הדלת.

בשקט הלכה דמות לאורך החדר.

הדמות הגיעה למיטתו של הארי פוטר.

הדמות הניחה יד על כתפו של הילד הישן, שנבהל וצווח.

אף אחד אחר לא שמע.

"מר פוטר, " צייץ הגבר הקטן, "המנהל ביקש את נוכחותך ברגע זה."

לאט התיישב הילד במיטתו, ידיו מתעסקות במשהו מתחת לשמיכה. הוא ציפה להרגיש גרוע בהרבה כשיתעורר הבוקר. זה הרגיש... לא בסדר, שהמוח שלו מתפקד עכשיו, שהמחשבות שלו עדין זזות, שהוא לא משותק בבכי למשך שבוע לפחות. הילד ידע שזו לא תהיה תגובה מסתגלת, שמוחות יתפתחו כך באבולוציה. הצד האפל שלו בהחלט לא יעשה זאת. ועדיין, זה הרגיש לא בסדר להיות בחיים וצלול הבוקר.

אבל הנחישות שלו להחיות את הרמיוני הרגישה - מספיקה, כאילו הוא כבר עושה את הדבר הנכון, צועד בדרך הנכונה. והיא תוחזר, וזה כל העניין; אבל היה שקול לוותר. לא נותר עוד דבר להחליט, שום עמימות, שום קונפליקט שיקרע אותו, ושום צורך לזכור את מה שראה -

"אני אתלבש, " אמר הארי.

פרופסור פליטיק נראה ממאן קלות, אך עדיין אמר בקולו הגבוה, "המנהל הדגיש שעליך לבוא למשרדו מייד וללא שהות, מר פוטר. אני מתנצל."

פחות מדקה לאחר מכן - פרופסור פליטיק שלח אותו ישירות למשרד המנהל דרך רשת הפלו הפנימית של הוגוורטס - הארי מצא את עצמו, עדיין בפיג'מה, ניצב מול אלבוס דמבלדור. סגנית המנהל גם היא ישבה בכיסא אחר, והמורה לשיקויים שרץ בקרבת מקום בינות למכשירים המוזרים, לכוד בפיהוק גדול בדיוק כשהארי נכנס דרך האח.

"הארי, " אמר המנהל בלי הקדמה, "לפני שאומר את מה שעליי לומר כעת, עליי לומר לך שהרמיוני גריינג'ר באמת מתה. לחשי ההגנה תיעדו זאת וידעו אותי. האבנים עצמן אמרו שמכשפה נהרגה. בחנתי את גופתה במקום שבו נחה והיא הייתה גופתה האמיתית של הרמיוני גריינג'ר, לא בובה כלשהי או בת-דמות. אין שום

דרך ידועה לקוסמות בעזרתה ניתן לבטל מוות. לאחר שאמרתי את כל זה, גופתה של הרמיוני גריינג'ר נעלמה מהמחסן שבו הייתה ועליו שמרת. האם לקחת אותה, הארי פוטר?"

"לא," אמר הארי, מצמצם את עיניו. מבט חטוף גילה שסוורוס מביט בו בדריכות.

מבטו של דמבלדור גם הוא היה דרוך, אם כי לא עוין. "האם גופתה של הרמיוני גריינג'ר נמצאת ברשותך?"

"לא."

"האם אתה יודע היכן היא?"

"לא."

"אתה יודע מי לקח אותה?"

"לא," אמר הארי, ואז היסס. "למעט ההשערות ההסתברותיות הברורות שאינן מבוססות על שום ידע ספציפי שיש לי."

הקוסם הזקן הנהן. "אתה יודע מדוע היא נלקחה?"

"לא. מעבר להשערות הברורות וכולי."

"ומה יהיו אלה?" חדות היו העיניים העתיקות.

"אם האויב יכול להבחין שאתה רץ להתייעץ עם התאומים וויזלי בזמן שיעור אחרי שהרמיוני נעצרה, ולגלות את המפה הקסומה הזו שאמרת שנגנבה, אז האויב יכול לתהות למה שמרתי על גופתה של הרמיוני גריינג'ר. תורי. האם אירגנת את מותה של הרמיוני בתקווה לקבל בחזרה את הכסף מלוציוס?"

"מה?" אמרה פרופסור מקגונגל.

"לא," אמר הקוסם הזקן.

"האם ידעת או חשדת שהרמיוני גריינג'ר תמות?"

"לא ידעתי. באשר לחשדות, הצבתי אותה בעמדה המוגנת ביותר שהייתה ביכולתי, כנגד וולדמורט. לא רציתי במותה, לא אפשרתי אותו, ולא תכננתי להרוויח ממנו, הארי פוטר. עכשיו הראה לי את הנרתיק שלך."

"הוא בתיבה שלי –" החל הארי.

"סוורוס," אמר הקוסם הזקן, והמורה לשיקויים נע קדימה. "בדוק גם את התיבה שלו, כל תא."

"לתיבה יש לחשי הגנות."

סוורוס סנייפ חייך חיוך חסר שמחה וצעד לתוך הלהבה הירוקה.

דמבלדור הוציא את שרביטו הארוך והאפור-שחור והחל לנפנף בו קרוב לשערו של הארי, נראה כמו מוגל שמשתמש בגלאי מתכות. לפני שהגיע לצווארו של הארי, דמבלדור עצר.

"אבן החן שעל הטבעת שלך," אמר דמבלדור. "היא אינה עוד יהלום שקוף. היא חומה, בצבע של עיניה של הרמיוני גריינג'ר, ובצבע שורה."

מתח פתאומי מילא את החדר.

"זה הסלע של אבא שלי," אמר הארי. "אחרי שינוי-צורה, כמו מקודם. עשיתי את זה רק כדי לזכור את הרמיוני" –

"עליי לוודא. הסר את הטבעת, הארי, והנח אותה על שולחני."

לאט, הארי עשה כן, מסיר את אבן החן ומניח את הטבעת בצד השני של השולחן.

דמבלדור הצביע בשרביטו על אבן החן ואז –

סלע אפור, גדול וחסר סימנים מיוחדים קפץ לאוויר מכוח ההתרחבות הפתאומית שלו, hit some invisible barrier in the air above, אז נפל בקול טראח חזק על שולחן המנהל.

"הנה עוד חצי שעה של עבודה בשבילי, לעשות לזה שינוי-צורה מחדש," אמר הארי בשוויון נפש.

דמבלדור המשיך את הבדיקה שלו. הארי נאלץ להסיר את נעלו השמאלית ולהוריד את טבעת-הבוהן שהייתה מפתח המעבר למקרי חירום שלו, למקרה שמישהו יחטוף אותו וייקח אותו מחוץ ללחשי ההגנה של הוגוורטס (ולא יטיל לחשי אנטי-התעתקות, אנטי-מפתח-מעבר, אנטי-עוף-חול ואנטי-מעגלי-זמן, מה שסוורוס הזהיר את הארי שכל אוכל מוות מהחוג הפנימי בהחלט יעשה). הוא ווידא שהקסם שקרן מטבעת-הבוהן הוא אכן קסם של מפתח מעבר, ולא קסם של שינוי-צורה. שאר גופו של הארי היה נקי.

זמן קצר לאחר מכן המורה לשיקויים חזר, נושא את נרתיקו של הארי, וכמה דברים קסומים נוספים שהיו בתיבה של הארי, אשר גם אותם המנהל בחן, אחד אחרי השני, עד אחרון הפריטים שנותרו בערכת המרפא.

"אני יכול ללכת עכשיו?" שאל הארי כשהכל נגמר, מכניס כמה שיותר קור לקולו. הוא הרים את נרתיקו והחל להאכיל אותו באבן האפורה. הטבעת הריקה חזרה לאצבעו.

הקוסם הזקן שיחרר את נשימתו, מחזיר את שרביטו לשרוולו. "אני באמת מתנצל," הוא אמר. "הייתי מוכרח לדעת. הארי... אדון האופל לקח את גופתה של הרמיוני גריינג'ר, כך נראה. איני יכול לחשוב על דבר שיוכל להשיג בכך, למעט לשלוח את גופתה נגדך כחיז"ל. סוורוס ייתן לך שיקויים מסויימים לשאת עליך. ראה הוזהרת, והיה מוכן לכשתצטרך לעשות את מה שיש לעשות."

"האם לחיז"ל תהיה את התודעה של הרמיוני?"

"לא –"

"אז זה לא היא. אני יכול ללכת? לפחות להחליף את הפיג'מה."

"ישנן חדשות נוספות, אך אקצר. לחשי ההגנה של הוגוורטס תיעדו ששום יצור זר לא נכנס, ושהיה זה המורה להתגוננות מפני כוחות האופל שהרג את הרמיוני גריינג'ר."

"אמ", אמר הארי.

מחשבה 1: אבל ראיתי את הטרול הורג את הרמיוני.

מחשבה 2: פרופסור קווירל הטיל עליי לחש זיכרון וזייף את הסצנה שדמבלדור ראה כשהגיע.

מחשבה 3: פרופסור קווירל לא יכול לעשות את זה, הקסם שלו לא יכול לגעת בשלי. ראיתי את זה באזקבאן -

מחשבה 4: אני יכול לסמוך על הזיכרונות הללו?

מחשבה 5: ברור שהיה בלאגן כלשהו באזקבאן, לא היינו צריכים טיל אם פרופסור קווירל לא היה מאבד את הכרתו, ולמה שיהיה חסר הכרה אם לא -

מחשבה 6: האם בכלל הלכתי לאזקבאן?

מחשבה 7: בהחלט התאמנתי בשליטה בסוהרסנים בנקודה כלשהי לפני שהפחדתי את הסוהרסן ההוא בקסמהדרין. וזה היה בעיתון.

מחשבה 8: האם אני זוכר במדויק את העיתונים?

"אמ, "אמר הארי שוב. "הלחש הזה ממש צריך להיות מאלה שאין-עליהם-מחילה. אתה חושב שפרופסור קווירל היה יכול להטיל לחש זיכרון -"

"לא. חזרתי בזמן והצבתי מכשירים מסוימים שיתעדו את הקרב האחרון של הרמיוני, שלא הייתי מסוגל לצפות בו במו עיניי." הקוסם הזקן נראה קודר מאוד. "הניחוש שלך היה נכון, הארי פוטר. וולדמורט חיבל בכל מה שנתנו להרמיוני כדי להגן עליה. המטאטא שלה נח מת בידיה. גלימת ההיעלמות שלה לא הסתירה אותה. הטרול הלך באור השמש ללא פגע, לא היה זה יצור תועה, אלא נשק טהור ומכוון. ואכן היה זה הטרול שהרג אותה, בכוח בלבד, כך שלחשי ההגנה והרשתות שהצבתי כדי לגלות קסמים עוינים היו לשווא. המורה להתגוננות מעולם לא נתקל בה."

הארי בלע את רוקו, עצם את עיניו וחשב. "אז זה היה ניסיון להפיל את פרופסור קווירל. איכשהו. זו באמת נראית כמו שיטת הפעולה של האויב. טרול אוכל את הרמיוני גריינג'ר, נבדוק בלחשי ההגנה, הו תראו בעצם המורה להתגוננות מפני כוחות האופל עשה את זה, בדיוק כמו שנה שעברה... לא. לא, זה לא יכול להיות נכון."

"מדוע לא, מר פוטר?" שאל המורה לשיקויים. "זה נראה לי ברור למדי -"

"זאת הבעיה."

האויב חכם.

ולאט החל ערפל השינה להתפוגג מתודעתו של הארי, ואחרי שנת לילה מלאה המוח שלו היה מסוגל לראות דברים שלא היה יכול ביום הקודם.

תחת המוסכמה הספרותית הרגילה... האויב לא אמור להסתכל על מה שעשית, לחבל בחפצי הקסם שחילקת, ואז לשלוח טרול שנעשה חשאי לגילוי בדרך כלשהי שהגיבורים לא הצליחו להבין גם לאחר מעשה, כך שבאותה מידה היית יכול לא להתגונן כלל. בספר, נקודת המבט בדרך כלל נשארה על הדמויות הראשיות. אם האויב יעקוף את כל העבודה של הגיבורים, כתוצאה מתכנון ופעולות שקרו מחוץ לשדה הראייה הספרותי, יהיה דאוס אקס מאכינה, ולא מספק מבחינה דרמטית.

אבל בחיים האמיתיים האויב יחשוב שהוא הדמות הראשית, והוא גם יהיה חכם, ויחשוב על דברים עד הסוף מראש, אפילו אם אתה לא רואה אותם. זו הסיבה שכל זה הרגיש כל כך קטוע, עם חלקים לא מוסברים וחסר פשר לכאורה. איך לוציוס הרגיש, כשהארי איים על דמבלדור שישבור את אקבאן? איך הרגישו ההילאים של אקבאן, כשראו את המטאטא עולה על לפיד של אש?

האויב חכם.

"האויב ידע טוב מאוד שאתה תחזור בזמן לבדוק מה יקרה להרמיוני, במיוחד מכיוון שעצם זה שהטרול נכנס להוגוורטס אומר לנו שמישהו יכול לשטות בלחשי ההגנה." הארי עצם את עיניו, חושב חזק יותר, מנסה לשים את עצמו בנעלי האויב. למה שהוא, או הצד האפל שלו, יעשה דבר כזה. "– אנחנו אמורים להסיק שהאויב יכול לשלוט במה שלחשי ההגנה אומרים לנו. אבל בעצם זה משהו שהאויב יכול לעשות רק במאמץ, או תחת תנאים מיוחדים; הוא מנסה ליצור מראית עין כוזבת של כל-יכולת." כמו שאני הייתי עושה. "אחר כך, היפותטית, לחשי ההגנה יראו שפרופסור סיניסטר הרגה מישהו. אנחנו נחשוב שלחשי ההגנה לא מתפקדים שוב, אבל בעצם, פרופסור סיניסטר פעלה תחת השפעת ביאור הכרה והיא כן עשתה את זה."

"אלא אם זה בדיוק מה שאדון האופל מצפה שנחשוב," אמר סוורוס סנייפ, מצחו מתקמט בריכוז. "ובמקרה כזה, כן יש לו שליטה על לחשי ההגנה, ופרופסור סיניסטר תהיה חפה מפשע."

"האם אדון האופל באמת מתכנן מזימות עם כל כך הרבה רמות של מטא–"

"כן," אמרו דמבלדור וסוורוס.

הארי הנהן בריחוק. "אז זו יכולה להיות הכנה כדי לגרום לנו לחשוב שלחשי ההגנה אומרים לנו את האמת כשהם משקרים, או לחשוב שהם משקרים כשהם אומרים את האמת, כתלות באיזו רמה האויב מצפה שנחשוב. אבל אם האויב מתכנן לגרום לנו לבטוח בלחשי ההגנה – היינו בוטחים בלחשי ההגנה בכל מקרה, אם לא הייתה ניתנת לנו שום סיבה לא לבטוח בהם. אז אין צורך לעשות את העבודה ולהפליל את פרופסור קווירל בצורה שנבין שנועדה להתגלות, רק כדי לרמות אותנו להיות מטא–"

"אין זה נכון," אמר דמבלדור. "אם וולדמורט לא השתלט לחלוטין על לחשי ההגנה, אזי לחשי ההגנה היו מוכרחים להאמין שידו של פרופסור הייתה בעניין. אחרת הם היו קוראים בפציעתה של העלמה גריינג'ר, ולא רק במותה."

הארי הרים את ידו ושיפשף את מצחו, מתחת לקו השיער.

אוקיי, שאלה רצינית. אם האויב כל כך חכם, למה אני עדיין בחיים? באמת כל כך קשה להרעיל מישהו, יש לחשים ושיקויים ובזוארים שיכולים לרפא אותי מכל דבר שאפשר להכניס לארוחת הבוקר שלי, פשוטו כמשמעו? האם לחשי ההגנה יתעדו זאת, יעקבו אחר הקסם של הרוצח?

האם הצלקת שלי יכולה להכיל שריד נשמה ששומר על אדון האופל מעוגן לעולם, כך שהוא לא רוצה להרוג אותי? במקום זאת הוא מנסה להבריח את כל החברים שלי כדי להחליש את רוחי כך שיוכל להשתלט על גופי? זה יסביר את עניין הלחשננות. מצנפת המיון אולי לא תוכל לזהות דבר-תפילין-ליץ' שכזה. בעיה מתבקשת 1, אדון האופל עשה לכאורה את דבר-תפילין-הליץ' שלו ב-1943 בכך שהרג את מה-שמה והפליל את מר האגריד. בעיה מתבקשת 2, אין דבר כזה נשמות.

אם כי דמבלדור חשב שהדם שלי הוא מרכיב עיקרי בטקס לשחזר את כוחו המלא של אדון האופל, מה שיצריך שאשאר בחיים עד אז ... זו מחשבה מעודדת.

"טוב..." אמר הארי. "אני בטוח בדבר אחד."

"והוא?"

"נוויל צריך לצאת מהוגוורטס עכשיו. הוא המטרה המתבקשת הבאה ושום תלמיד שנה ראשונה לא יכול לשרוד מתקפה ברמה כזו. יש לנו מזל שאף אחד לא התנקש בחייו של נוויל אתמול, האויב לא חייב לחכות עד שנסיים להתאבל כדי לעשות את הצעד הבא שלו." למה האויב לא היכה כשדעתנו הייתה מוסחת?

דמבלדור החליף מבטים עם סוורוס, ואז עם ההבעה הקפוצה לפתע של פרופסור מקגונגל. "הארי," אמר הקוסם הזקן, "אם תשלח הרחק את כל חבריך בעצמך, זה אותו דבר כמו שוולדמורט -"

"אני אהיה בסדר אני יכול להסתדר בלי נוויל עוד חודשיים זה לא כאילו שתכננת להכריח את החברים שלי להישאר פה בקיץ וזו פשוט לא הצדקה מספקת לתת להם להיהרג! פרופסור מקגונגל -"

"אני מסכימה למדי," אמרה המכשפה הסקוטית. "אני מסכימה בהחלט. אני מסכימה עד כדי כך ש... אני מתקשה להבין איך לבטא זאת, אלבוס..."

"עד כדי כך שאת הולכת לגרור אותו מכאן בעצמך, בלי להתחשב במה שמישהו יאמר, משום שזה לא תירוץ לומר שרק מילאת פקודות אם נוויל יהרג?" שאל הארי.

פרופסור מקגונגל עצמה את עיניה לרגע. "כן, אבל בוודאי יש דרך להיות אחראית בלי איומים בפעולות חד צדדיות."

המנהל נאנח. "אין צורך. לכי, מינרווה."

"חכי," אמר המורה לשיקויים, ברגע שפרופסור מקגונגל לקחה קמצוץ של אבקה ירוקה מקנקן הפלו. "אל לנו למשוך תשומת לב לילד, כפי שהמנהל משך תשומת לב לתאומים וויזלי. יהיה נבון יותר, חושבני, אם סבתו של מר לונגבוטום תיקח אותו מהוגוורטס. הבה נניח לו להישאר בחדר המועדון בינתיים; נראה כאילו אדון האופל לא מסוגל לפעול בגלוי."

היו חילופי מבטים ארוכים בין הארבעה, ולבסוף הארי הנהן, ולאחריו פרופסור מקגונגל.

"במקרה הזה," אמר הארי, "אני בטוח בדבר אחד אחר."

"והוא?" שאל דמבלדור.

"אני ממש צריך ללכת לשירותים, ובנוסף אשמח להחליף את הפיג'מה הזו."

"דרך אגב," אמר הארי כשהוא והמנהל יצאו מהפלו במשרד הריק של ראש בית רייבנקלו. "שאלה אחת אחרונה שרציתי לשאול רק אותך. החרב שהתאומים וויזלי שלפו ממצנפת המיון. זו הייתה החרב של גריפינדור, נכון?"

הקוסם הזקן הסתובב, פניו נייטרליות. "מה גורם לך לחשוב את זה?"

"מצנפת המיון צעקה גריפינדור! רגע לפני שהוציאה אותה, לחרב היה ניצב מאבן אודם ואותיות בזהב על הלהב, והיה כתוב בלטינית *אין טוב יותר*. רק תחושה."

"ניהיל סופרנום", אמר הקוסם הזקן. "זה לא בדיוק מה שזה אומר."

הארי הנהן. "המממ. מה עשית איתה?"

"אספתי אותה מהמקום בו נפלה, ושמתי אותה במקום בטוח", אמר הקוסם הזקן. He gave Harry a stern look "אני מקווה שאתה לא חומד אותה לעצמך, רייבנקלו צעיר."

"בכלל לא, רק רוצה לוודא שאתה לא מונע אותה מבעליה החוקיים. אז התאומים וויזלי הם היורש של גריפינדור, אם כן?"

"היורש של גריפינדור?" אמר דמבלדור, נראה מופתע. ואז הקוסם הזקן חייך, עיניו הכחולות מנצנצות באור. "אה, הארי, סלזאר סלית'רין אומנם בנה חדר סודות בהוגוורטס, אבל גודריק גריפינדור לא נטה למעשים ראוותניים שכאלה. ראינו רק שגודריק הותיר את חרבו להגנת הוגוורטס, אם תלמיד ראוי יתייצב מול יריב שלא יוכל להביס לבדו."

"זה לא אותו הדבר כמו לומר לא. אל תחשוב שלא שמתי לב שלא אמרת לא."

"אני לא חייתי בשנים ההן, הארי, ואיני יודע מה גודריק גריפינדור עשה או לא עשה –"

"האם אתה משייך הסתברות סובייקטיבית של יותר מחמישים אחוז לכך שיש משהו כמו היורש של גריפינדור וש אחד או שני התאומים וויזלי הוא זה. כן או לא, התחמקות משמעה כן. אתה לא הולך להצליח להסיח את דעתי, לא משנה כמה אני צריך ללכת לשירותים."

הקוסם הזקן נאנח. "כן, פרד וג'ורג' הם היורש של גריפינדור. אני מפציר בך לא לדבר על כך עימם, עדיין לא."

הארי הנהן, ואז פנה ללכת. "אני מופתע", אמר הארי. "קראתי קצת על החיים ההיסטוריים של גודריק גריפינדור. התאומים וויזלי הם... טוב, הם מדהימים במגוון דרכים, אבל הם לא נראים ממש כמו הגודריק בספרי ההיסטוריה."

"רק אדם גאה ויהיר בצורה יוצאת דופן", אמר דמבלדור בשקט, שפנה בחזרה אל אש הפלו ששאגה בלהבות ירוקות, "מאמין שהיורש שלו צריך להיות כמוהו, ולא כמו מי שהיה רוצה להיות."

המנהל צעד לתוך האש הירוקה ונעלם.

הפגישה השנייה (בגומחה קטנה ליד חדר המועדון של הפלפאף):

פניו של נוויל לונגבוטום היו משוכים בכאב, כשדיבר אל אף אחד, אל האוויר הריק.

"ברצינות", ענה לו האוויר הריק. "אני לובש גלימת היעלמות עם לחשים נוגדי גילוי נוספים רק כדי ללכת במסדרונות משום שאני לא רוצה להיהרג. ההורים שלי היו מוציאים אותי מהוגוורטס ברגע אם המנהל היה מרשה זאת. נוויל, זה שתתחפף מהוגוורטס זה היגיון בריא, זה לא קשור בכלל ל–"

"בגדתי בך, גנרל," אמר נוויל, קולו נשמע חלול עד כמה שקול של ילד רגיל בן אחת עשרה יכול להישמע. "אפילו לא עשיתי את זה בדרך התווה. התיישרתי על פי הסמכות וניסיתי לגרום גם לך להתיישר על פי הסמכות. מה אתה תמיד אומר, על איך שבלגיון התווה, חייל שיכול רק למלא פקודות הוא חסר תועלת?"

"נוויל," אמר האוויר הריק בתקיפות. הלחץ של שתי ידיים, מתחת לבד דק, הופעל בחוזקה על כתפיו של נוויל; והקול התקרב אליו. "לא ציית לפקודות בעיוורון, ניסית להגן עליי. זה נכון שבעולם מלא בתווה, חיילים שיכולים רק לציית לפקודות ולתקנות הם חסרי תועלת. עם זאת, חיילים שממלאים פקודות כדי להגן על חבריהם הם –"

"קצת יותר טובים מחסרי תועלת?" אמר נוויל במרירות.

"משמעותית יותר טובים מחסרי תועלת. נוויל, עשית טעות בשיפוט. היא עלתה לי בערך שש שניות. עכשיו, יכול להיות שהפציעות של הרמיוני היו כמעט קטלניות, אבל אפילו כך, אני לא חושב ששש שניות באמת היו מספיק זמן כדי שהטרול ייקח עוד ביס מהרמיוני. בעולם הדמיוני שבו לא נעמדת לפניי, הרמיוני עדיין מתה. עכשיו, אני יכול לעמוד פה ולמנות את תריסר הדרכים הראשונות שבהן הרמיוני הייתה יכולה להיות בחיים אם לא הייתי טיפש –"

"אתה? אתה רצת מייד אחריה. אני זה שניסה לעצור אותך. זאת אשמתי אם מישוהו אשם," אמר נוויל במרירות.

האוויר הריק היה שקט לרגע.

"וואו," אמר האוויר הריק לבסוף. "וואו. זה שם את הדברים בפרספקטיבה שונה למדי, אני מוכרח לומר. אני הולך לזכור את זה בפעם הבאה שאני מרגיש דחף להאשים את עצמי במשהו. נוויל, המונח בספרות המדעית לזה הוא 'הטיית האגוצנטריות', זה אומר שאתה חווה כל דבר שקשור לחיך אבל אתה לא חווה את כל שאר הדברים שקורים בעולם. היה הרבה, הרבה יותר בסיפור הזה מאשר זה שרצת לפניי. אתה הולך לבלות שבועות בלזכור את הדבר הזה שעשית במשך שש שניות, אני רואה, אבל אף אחד אחר לא הולך לטרוח לחשוב על זה. אנשים אחרים מבליים פחות זמן בחשיבה על טעויות העבר שלך ממך, רק משום שאתה לא מרכז העולם שלהם. אני מבטיח לך שאיש מלבדך אפילו לא שקל להאשים את נוויל לונגבוטום במה שקרה להרמיוני. לא לשבריר שנייה. אתה מתנהג, אם תסלח לי על הביטוי, כמו טיפשו. עכשיו שתוק ותגיד להתראות."

"אני לא רוצה לומר להתראות," אמר נוויל. קולו רעד, אבל הוא הצליח לא לבכות. "אני רוצה להישאר כאן ולהילחם איתך נגד – נגד מה שקורה."

האוויר הריק התקרב אליו, ואסף אותו אליו בחיבוק, וקולו של הארי פוטר לחש, "באסה לך."